

Munkebo Kulturhus Musikgruppen Oasen

27. SEPTEMBER 2025

En virtuos kom til byen.

af Ove Eriksen

MusikOasens 15. sæson blev skudt i gang med en koncert med Jane og Shane. Opmærksomme publikummer vil have hørt/set duoen i TV for ca. 20 år siden, hvor de var på scenen ved Niels Hausgaards shows.

Engelske Jane Clark og irske Shane Donnelly mødte hinanden

for 25 år siden på en irsk pub i København, hvor der – som traditionen byder på irske pubs – var en ”session”. En session opstår ved, at en eller flere musikere har taget deres instrument med på værtshuset og giver sig til at spille sammen. Denne aften havde Shane været med fra tidligt på dagen og troede, at det var ved at være sengetid kl. 02, men så kom Jane ind ad døren med sin violin og sagde ”Let’s play”. Pubben lukkede ikke før kl. 07 om morgenen!

Jane og Shane begyndte at turnere sammen og også indspille albums, bl.a. sammen med guitaristen John Sheehan fra gruppen The Dubliners. De er dermed i gang med deres 25-års jubilæumsturné, som midlertidigt måtte afbrydes i maj, da Jane faldt og slog skulderen af led. Skaden var dog forlængst helet, som hun i den grad demonstrerede ved koncerten i Kulturhuset.

Duoens musikalske rødder er solidt forankret i den irske/britiske folkemusik, men Jane & Shane bevæger sig elegant rundt i mange forskellige stilarter. Denne lørdag koncentrerede de sig dog hovedsagelig om det irske repertoire.

Ingen koncert med irsk musik uden de traditionelle reels, der er den folkelige dansemusik. Reels kommer i bundter af 2-3 melodier, som afløser hinanden. Ofte øges tempoet undervejs, så man til sidst kan forestille sig de dansende med sved på panden og en ubændig tørst efter en pint. Publikum blev også med et

smil opfordret til at rejse sig og danse, men det var åbenlyst, at pladsforholdene kun tillod, at man kunne nå at vippe med fødderne under bordet.

Koncerten åbnede med en reel og senere kom der endnu en, som Jane tilegnede Kulturhuset, for *"her var der jo kultur ..."*. Udover tydelige referencer til Vivaldis musik, var den også inspireret af den store franske jazzviolinist Stéphane Grappelli. Yderligere et instrumentalnummer var **"The Marino Waltz"**, som – ifølge Jane – var meget populær i Skotland, hvor mange kærlighedsforbindelser blev til under dansen.

I publikum var en kvinde, der stammede fra byen Kilkenny og en anden, der var gift med en mand fra Bray, ligeledes en by i Irland. Shane kunne fortælle, at hans far stammede fra Kilkenny og hans mor var fra Bray! Sådan er verden så lille. På opfordring af kvinden fra Kilkenny sang han den smukke **"The Fields Of Athenry"** med tekst af Pete St. John. *"Jeg har godt nok ikke sunget den så meget, men jeg skal gøre mit bedste."* Det var i den grad godt nok.

Den engelske klassiker **"Streets Of London"** af Ralph McTell blev ophøjet til næsten guddommelig kunst af Janes vidunderlige violinspil. The Dubliners havde skrevet **"Bucket Of The Mountain Dew"**, og den engelske sangskriver Richard Thompson stod bag sangen **"From Galway To Graceland"**, der elegant blev afsluttet med tonerne fra Elvis' kæmpehit *"Can't Help Falling In Love"*, der gav publikum lejlighed til at synge med.

Shane gemte sig næsten hele koncerten bag sin guitar, men han skulle naturligvis også lufte den irske tromme Bodhran i den finurlige **"The Fox"**, hvor han var den lille ræv, der skulle skynde sig til byen, og Jane var den sure bondekone med et gevær. Før sangen **"Red Haired Mary"** af Patrick Feeney, spurgte Shane, om der var nogen rødhårede kvinder til stede. Da han fik set publikums hårfarve, ændrede han det til *".. nogen **forhenværende** rødhårede ..."*

Shane spiller Bodhran

Naturligvis skulle der også spilles nogle numre, hvor det var muligt at synge med. Oplagt var **"The Drunken Sailor"**, men helt overraskende også den danske børnesang **"Se min kjole"** af Gunnar Nyborg-Jensen, som Jane sang. Hun fortalte, at første gang, hun hørte den, gjorde den et kæmpe indtryk på hende og hun var nær ved at græde.

Jane fortalte, at hun havde hørt en anden sang, der havde gjort stort indtryk på hende. Under corona-nedlukningen så hun Muppet Show, hvor frøen Kermit sang **"Rainbow Connection"** med tekst af Jane Monheit. I Janes version en vidunderlig lille sang, hvor violinen naturligvis fik flettet den klassiske *"Over The Rainbow"* ind mod slutningen.

Parret havde selv skrevet nogle sange, bl.a. **"Shine"** fra deres debutalbum. Shane fortalte om sangen **"The Lock Keeper"**, at den handlede om hans bedstefar, der var slusepasser, og for nylig var død i en alder af 93 år. Ekstranummeret, en smuk lille, instrumental ting, **"Love Letter"**, havde Jane skrevet til sine forældre på deres 70 års fødselsdag.

En koncert med Jane & Shane er en ekstraordinær musikalsk oplevelse. Deres energi og spilleglæde på scenen er så overbevisende og intens, at det er umuligt ikke at lade sig rive med. Samtidig formår de at involvere publikum i en grad, så man vist skal være lavet af et meget hårdt materiale, hvis man ikke hygger sig i deres selskab.

Det er umuligt ikke at fremhæve Janes violinspil. I publikum var adskillige, der kunne spille violin, men man kunne næsten høre det kollektive bump, da underkæberne ramte gulvet, når hun strøg buen over strengene. For mig er det umuligt at beskrive, hvad det var, hun gjorde, men det var kakao for trommehinderne. Jeg tøver ikke med at kalde Jane Clarks præstation for virtuos og noget af det største, jeg har hørt nogetsteds!

Hvor uretfærdigt, det så end kan synes, måtte Shane nøjes med at være lydtabet for hendes spil. Hans solide guitarstil gjorde, at hun kunne få lov at folde sig ud. Til gengæld var han den vokale frontfigur i langt de fleste tilfælde.

Ikke uden grund fik parret et stormende, stående bifald efter en af de største musikalske oplevelser, jeg har haft i MusikOasen.

Næste gang, der er musik i Oasen, er lørdag 22. november 2025.